



Arrest

nr. 264 994 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming-, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontcrachten nu zij niet verder komt dan het uiten van procedurele kritiek, het minimaliseren van de gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontcracht.

3.1. Verzoekster hekelt dat de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud gelijktijdig werden betekend en zij betoogt met verwijzing naar artikel 57/5quater van de

Vreemdelingenwet dat haar het recht werd ontnomen om opmerkingen te formuleren over “het leiden en de inhoud” van haar persoonlijk onderhoud dat de basis vormt voor de bestreden beslissing. De Raad wijst er echter op dat verzoeksters huidig verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 57/5quater, § 4 van voormelde wet bepaalt dat wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.

De Raad wijst er ook op dat verzoekster de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige opmerkingen te formuleren met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij blijft echter, zoals hierna eveneens zal blijken, in gebreke valabele en concrete argumenten in die zin aan te voeren. Waar verzoekster aangeeft dat zij minderjarig is, wijst de Raad er nog op dat zij verklaarde te zijn geboren op 26 december 1998 en haar grief dan ook niet dienstig is.

3.2. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden met verwijzingen naar de afgelegde verklaringen vaststelt dat verzoeksters houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, daar uit haar verklaringen blijkt dat zij reeds in de lente of zomer van 2018 Servië definitief verliet, dat zij, nadat zij maandenlang in Duitsland en Frankrijk verbleef, pas op 23 maart 2019 in België aankwam en voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende op 29 maart 2019. De commissaris-generaal stelt vervolgens, eveneens op pertinente wijze, vast dat verzoeksters houding nadat zij in België aankwam, evenmin in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel als mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient, hetgeen geenszins strookt met het handelen van verzoekster in casu. Eveneens op uitgebreid gemotiveerde wijze zet de commissaris-generaal uiteen om welke redenen de verklaarde vrees voor de schuldeisers van verzoeksters halfbroer A. en de vrees van verzoeksters moeder dat zij en verzoekster in Servië verkracht kunnen worden, niet worden aanvaard.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift echter niet verder komt dan het voeren van een algemeen betoog wat in wezen niet meer inhoudt dan het louter beweren van het tegendeel en een poging tot het minimaliseren van de vaststellingen waarmee zij er niet in slaagt er afbreuk aan te doen. Verzoekster reikt geen concrete en valabele argumenten aan die de in de bestreden beslissing gedane bevindingen en gevolgtrekkingen ontkrachten of weerleggen.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij voor de aangehaalde problemen, zo hier al geloof aan wordt gehecht, geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Verzoekster gaat ook niet in op de concrete vaststellingen hieromtrent zodat zij ook in dit kader niet aantoonbaar dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn.

Ook wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven, minstens laat zij na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen.

3.3. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, merkt de verzoekende partij bij monde van haar advocaat op dat in de bestreden beslissing aangegeven wordt dat de verzoekende partij zelf niets vermeld heeft over pesterijen en bedreigingen in de schoolperiode, maar, zo stelt zij verder, het is niet omdat ze er niets over gezegd heeft, dat het niet is gebeurd. Verder verwijst ze naar de aanvullende nota die ze vorige week heeft ingediend. Hieraan worden medische attesten uit Servië gevoegd, niet-vertaald, alsook niet-vertaalde screenshots van berichten van de ex-man van mevrouw, zo stelt zij. Tot slot wordt nog aangevoerd dat zij in Servië worden gediscrimineerd als Roma.

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt vooreerst in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting, alsook waar zij in haar aanvullende nota elementen uit haar vrees herhaalt, volgende gronden van voormelde beschikking die zij in wezen negeert, minstens niet ontkracht:

“3.2. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden met verwijzingen naar de afgelegde verklaringen vaststelt dat verzoeksters houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, daar uit haar verklaringen blijkt dat zij reeds in de lente of zomer van 2018 Servië definitief verliet, dat zij, nadat zij maandenlang in Duitsland en Frankrijk verbleef, pas op 23 maart 2019 in België aankwam en voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende op 29 maart 2019. De commissaris-generaal stelt vervolgens, eveneens op pertinente wijze, vast dat verzoeksters houding nadat zij in België aankwam, evenmin in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel als mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient, hetgeen geenszins strookt met het handelen van verzoekster in casu. Eveneens op uitgebreid gemotiveerde wijze zet de commissaris-generaal uiteen om welke redenen de verklaarde vrees voor de schuldeisers van

verzoeksters halfbroer A. en de vrees van verzoeksters moeder dat zij en verzoekster in Servië verkracht kunnen worden, niet worden aanvaard.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift echter niet verder komt dan het voeren van een algemeen betoog wat in wezen niet meer inhoudt dan het louter beweren van het tegendeel en een poging tot het minimaliseren van de vaststellingen waarmee zij er niet in slaagt er afbreuk aan te doen. Verzoekster reikt geen concrete en valabele argumenten aan die de in de bestreden beslissing gedane bevindingen en gevolgtrekkingen ontkrachten of weerleggen.” (eigen onderlijning)

4.2. In het licht van het betoog ter terechtzitting waarin wordt aangehaald dat de verzoekende partij niets vermeld heeft over pesterijen en bedreigingen in de schoolperiode, maar het niet is omdat ze er niets over gezegd heeft, dat het niet is gebeurd, wijst de Raad verder nog op volgende motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden vaststelt:

“Daarnaast moet er betreffende de vrees van uw moeder dat zij en u in Servië mogelijks verkracht kunnen worden, vastgesteld worden dat dit motief louter bij uw moeder berust en niet in u opkomt (CGVS M. p.16). Uw moeder beweert dat u in Servië tijdens uw pendeltijd tussen uw school en thuis, en later tussen uw werk en thuis, door jongeren werd gepest, achtervolgd, bedreigd, aangevallen, mishandeld en aangerand (CGVS M. p.6-7,14). Deze personen wilden u zelfs verkrachten, aldus uw moeder (CGVS M. p.7,14). U heeft hier echter met geen woord over gerept, noch ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, noch ten aanzien van het CGVS. Deze vaststellingen zorgen ervoor dat er bij de geloofwaardigheid van deze problemen die u volgens uw moeder in Servië zou hebben gekend, toch ernstige vraagtekens rijzen. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij/zij volledige verklaringen aflegt en zijn/haar verzoekmotieven kenbaar maakt bij de bevoegde instanties daar deze net de redenen zijn van de nood om bescherming. Daarenboven weet uw moeder zo goed als niets over uw vermeende vervolgers te vertellen. U en uw moeder kenden deze jongeren die u zouden hebben lastiggevallен overigens niet (CGVS M. p.14-15). Uw moeder weet evenmin vanwaar die jongeren kwamen en of ze bij u op school zaten (CGVS M. p.14). Ze wijst er verder op dat jongeren elkaar hard aanpakken, ook in andere landen, en dat ze eigenlijk niet eens weet of u effectief werd bedreigd door jongeren (CGVS M. p.7). Uit deze vage verklaringen van uw moeder kan dan ook geen geconcretiseerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade worden gepuurd.

Inzake de toekomstige vrees van uw moeder dat jullie bij een terugkeer in Servië zouden kunnen worden verkracht blijkt uw moeder zich echter op loutere veronderstellingen te beroepen, zo zegt ze zelf (CGVS M. p.16-17). Uw moeder stoelt zich enkel op een hypothetische vrees en haalt simpelweg als reden voor een mogelijke verkrachting aan dat er veel gekken rondlopen (CGVS M. p.16). Uw moeder is er dus niet in geslaagd deze vrees in haar en uw hoofde te concretiseren. Voorts wijst niets erop dat jullie voor deze eventuele problemen geen beroep zouden kunnen doen op de aanwezige beschermingsmogelijkheden in Servië.”

Door ter terechtzitting louter te beweren dat het niet is omdat ze er niets over verteld heeft, dat de pesterijen en bedreigingen in de schoolperiode niet gebeurd zijn, slaagt de verzoekende partij er niet in voormelde concrete motieven in een ander daglicht te stellen. Vooreerst wijst de Raad erop dat, zoals door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt aangegeven, van een verzoeker om internationale bescherming, en zo ook van de verzoekende partij, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij of zij volledige verklaringen aflegt en van bij aanvang een zo volledig mogelijk beeld geeft van alle nodige feiten en relevante elementen in het licht van zijn of haar vluchtrelaas. De verzoekende partij bleef hier in gebreke zodat terecht ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen. Verder gaat de verzoekende partij met haar betoog voorbij aan de eveneens pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: “Daarenboven weet uw moeder zo goed als niets over uw vermeende vervolgers te vertellen. U en uw moeder kenden deze jongeren die u zouden hebben lastiggevallен overigens niet (CGVS M. p.14-15). Uw moeder weet evenmin vanwaar die jongeren kwamen en of ze bij u op school zaten (CGVS M. p.14). Ze wijst er verder op dat jongeren elkaar hard aanpakken, ook in andere landen, en dat ze eigenlijk niet eens weet of u effectief werd bedreigd door jongeren (CGVS M. p.7).” (eigen onderlijning). Zij slaagt er dan ook niet in hieraan afbreuk te doen. Tevens dient te worden vastgesteld dat zij met haar betoog in haar aanvullende nota hierin evenmin slaagt. Zij geeft in haar aanvullende nota aan medische attesten bij te brengen die deze problemen bevestigen, onder meer, zo gaat zij verder, de diagnose van een arts met doorverwijzing, een bijkomend attest betreffende de schoolproblemen en een attest van de kinderpsychiater. Hieruit blijkt naar haar mening duidelijk dat haar

moeder haar altijd begeleidde, zij op zoek waren naar hulp, dat de verzoekende partij niet naar school durfde te gaan en dat zij last heeft van slapeloosheid, angst,... De verzoekende partij stelt tevens dat haar ook medicatie werd voorgeschreven om dit te onderdrukken. De Raad wijst er echter op dat de door de verzoekende partij gevoegde stukken bij haar aanvullende nota waarmee zij haar beweringen tracht te staven en die zij in haar inventaris benoemt als "1. Medische attesten" niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging deze stukken niet in overweging. Haar betoog doet dan ook geen afbreuk aan het vastgestelde.

Samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst de Raad er bovendien hoe dan ook op dat "Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval.

(...)

U noch uw moeder hebben voor de problemen die u kende met jongeren tijdens uw pendeltijd naar uw school en werk ooit een beroep gedaan op de in Servië aanwezige beschermingsmogelijkheden, aldus uw moeder (CGVS M. p.15). De redenering van uw moeder dat ze schrik had voor een escalatie of represailles kan geen verschuiving bieden. Zoals eerder aangewezen bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden. Wanneer uw moeder wordt gevraagd of ze bij toekomstige problemen voor haar en u wat betreft aanranding of verkrachting een beroep zou kunnen doen op de beschermingsmogelijkheden in Servië antwoordt ze bevestigend (CGVS M. p.17). Uw moeder wijst er wel op dat sommige veroordeelden door middel van steekpenningen een verkorte straf kunnen krijgen, doch slaagt ze er niet in aannemelijk te maken hoe dit er dan precies voor zou zorgen dat u of zij in Servië daardoor geen beroep zouden kunnen doen op de beschermingsmogelijkheden in Servië (CGVS M. p.17). Ten slotte erkent uw moeder wel dat ze in staat is een toekomstig gebrekking optreden van de autoriteiten aan te klagen (CGVS M. p.17)." (eigen onderlijning).

Ook betreffende de opmerking van de verzoekende partij in fine van haar aanvullende nota waarin zij erop wijst dat zijn nog altijd problemen heeft met haar ex-man, B., en dat zij hem dan ook vreest bij terugkeer naar Servië, wordt er in de bestreden beslissing pertinent op gewezen: "Immers, voor wat betreft uw vrees ten aanzien van de schuldeisers van uw halfbroer Alexander en ten aanzien van uw ex-man, en de vrees van uw moeder voor aanranding of verkrachting, moet daarenboven vastgesteld worden dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat jullie voor de door jullie aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u of uw moeder sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

(...)

U heeft daarnaast ook nooit tegen uw ex-man effectief een klacht ingediend. U verklaarde naar aanleiding van uw problemen met uw ex-man één keer naar de politie te zijn gegaan (CGVS V. p.10). U deed dit toen jullie zoon vier maanden oud was en u kon er een officiële klacht indienen maar u weigerde uiteindelijk omdat u het niet in u had om uw ex-man naar de gevangenis te sturen (CGVS V. p.10). Deze uitleg voor uw nalaten overtuigt evenwel niet. De bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bestaat om bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Evenmin deed u een beroep op enige andere vorm van beschermingsmaatregelen zoals op organisaties, juridische bijstand of een vluchthuis (CGVS V. p.11). Opvallend is wel dat uw moeder nochtans beweert dat u in Cacak naar een huis was gegaan waar vrouwen worden verzorgd en opgevangen (CGVS M. p.8). Overigens kan tevens worden opgemerkt dat u zich beroept op louter blote beweringen daar u geen bewijzen heeft voorgelegd van

enig conflict met uw ex-man of van uw poging tot klacht bij de politie van Cacak (CGVS V. p.12). Ter volledigheid blijkt dat u wel degelijk bereid bent om bij toekomstige problemen met uw ex-man opnieuw naar de politie of de rechtbank te stappen in Servië (CGVS V. p.15)." (eigen onderlijning).

Ook aan deze motieven gaat de verzoekende partij voorbij, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. De Raad voegt hieraan nog toe dat ook de door de verzoekende partij gevoegde stukken bij haar aanvullende nota die zij in haar inventaris benoemt als "Screenshots van berichten van haar ex-man, de heer" niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging ook deze stukken niet in overweging.

Kortom, de verzoekende partij toont hoe dan ook niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

4.3. In haar aanvullende nota zet de verzoekende partij verder nog uiteen dat zij Rom is van etniciteit en dat de Romagemeenschap in Servië op vele vlakken het slachtoffer is van discriminatie op grond van etnische origine, taal en de sociaaleconomische situatie. Zij geeft aan psychische problemen te hebben omwille van de systematische discriminatie van de Romagemeenschap, dat zij van jongs af aan heeft moeten afrekenen met discriminatie, dat zij dag na dag een grote mentale druk heeft ervaren en dat zij eveneens in armoede leefde omwille van deze discriminatie.

De Raad wijst ook in dit kader op de motieven van de bestreden beslissing waarin in het licht van de argumentatie herhaald in voormeld betoog wordt gesteld:

"Volgens uw verklaringen vreest u bij een terugkeer naar Servië ook armoede te zullen kennen (CGVS V. p.13). U wijst er op dat de lonen in Servië laag zijn en dat u steeds in het zwart werkte omdat u niet over een diploma beschikte (CGVS V. p.12-13,15). Uw moeder klaagt op haar beurt aan dat ze geen vast werk vond in Servië en geen werk zal hebben bij een terugkeer (CGVS M. p.5,10,16). Deze verzoekmotieven zijn echter louter van socio-economische van aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u en/of uw moeder een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U en uw moeder konden in Servië immers verschillende jobs uitoefenen (CGVS V. p.8,12; CGVS M. p.4,6,11), jullie beschikken er over een eigen huis waar uw halfbroer Alexander momenteel woont (CGVS V. p.6; CGVS M. p.9), en uw moeder M. had recht op een maandelijkse sociale uitkering (CGVS V. p.7,14; CGVS M. p.11-12). U en uw moeder staan beiden open voor toekomstig werk in Servië (CGVS V. p.15; CGVS M. p.16), en uw moeder is in België ook al aan het werken geslagen (CGVS M. p.11). Uw halfbroers G. en A., met wie u en uw moeder een goede relatie en contact onderhouden vanuit België, werken momenteel ook (CGVS V. p.7,9,11-12; CGVS M. p.6,8-9,13). Aldus kan van u en uw moeder, die zo ondernemend en zelfstandig genoeg zijn om naar verschillende landen te reizen, er te gaan werken en uiteindelijk in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS V. p.4,7-8,10; CGVS M. p.4,6-7,11), verwacht worden dat bij een terugkeer naar Servië jullie opnieuw het leven kunnen hervatten. Dat jullie in Servië niet over lopend water en elektriciteit konden beschikken lag bovendien aan het feit dat deze nutsvoorzieningen werden afgesloten door de gemeente vanwege achterstallige betalingen met als resultaat een openstaande schuld (CGVS V. p.14; CGVS M. p.9-11). De bijkomende verklaringen van uw moeder dat omwille van de corona-pandemie er in Servië geen werk is waardoor ze geen middelen heeft om te voorzien in voedsel, water en elektriciteit, kunnen geen ander licht schijnen op voornoemde vaststellingen (CGVS M. p.10,12). Uw moeder laat immers na haar these dat de corona-pandemie haar mogelijkheden op de arbeidsmarkt dusdanig zou beïnvloeden dat bij haar terugkeer naar Servië haar basisrechten aangetast zouden zijn aan te tonen.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aantoont dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of

de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precare economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

De Raad wijst er verder op dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

De verzoekende partij doet een poging tot concretisering door aan te geven dat zij psychische problemen heeft omwille van de systematische discriminatie van de Romagemeenschap, dat zij van jongs af aan heeft moeten afrekenen met discriminatie, dat zij dag na dag een grote mentale druk heeft ervaren en dat zij eveneens in armoede leefde omwille van deze discriminatie.

Betreffende de psychische problemen die de verzoekende partij stelt te hebben, herhaalt de Raad dat de door de verzoekende partij gevoegde stukken bij haar aanvullende nota waarmee zij haar beweringen tracht te staven en die zij in haar inventaris benoemt als "1. Medische attesten" niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging dit stuk niet in overweging. De verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen met haar betoog.

De verzoekende partij geeft verder geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissing. Zij formuleert haar betoog zeer algemeen en komt voor het overige niet verder dan het als

bijlage bij het verzoekschrift voegen van algemene informatie onder meer omtrent de discriminatie van Roma, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in haar persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.4. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het herhalen van eerder aangevoerde argumentatie en het voeren van een algemeen betoog waarin zij haar visie op de zaak geeft, doch waarbij zij in gebreke blijft concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET